

prima instanță – Gh. Bîrsan
instanța de apel – A. Gheorghieș, A. Albu, A. Toderaș

ÎNCHEIERE

30 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
Judecători

Valeriu Doagă
Iuliana Oprea
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de avocatul Ghenadie Odobescu în interesele lui Valentin Plîngău,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de societatea pe acțiuni „Floarea Soarelui” împotriva lui Valentin Plîngău cu privire la încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 10 noiembrie 2015, prin care a fost respins apelul declarat de Valentin Plîngău și menținută hotărârea Judecătoriei Edineți din 29 mai 2015, prin care acțiunea a fost admisă parțial,

c o n s t a t ă:

La 26 martie 2015, SA „Floarea Soarelui” a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Valentin Plîngău cu privire la încasarea datoriei și compensarea cheltuielilor de judecată, solicitând încasarea de la Valentin Plîngău a datoriei în sumă de 153 587 lei și a taxei de stat în mărime de 4 607,61 lei.

În motivarea acțiunii a indicat că la 30 aprilie 2013, GȚ „Plîngău Valentin” în calitate de vânzător și SA „Floarea Soarelui” în calitate de cumpărător, au încheiat contractual de vânzare-cumpărare nr. 93 a semințelor de soia, în sumă totală de 57 000 lei.

În scopul garantării executării obligațiilor prevăzute de contractul de vânzare-cumpărare nr. 93, la 30 aprilie 2013 a fost încheiat contractul de fidejusiune nr. 93/1 cu fidejursorul Valentin Plîngău.

Menționează că GȚ „Plîngău Valentin” nu a executat obligațiunea conform contractului.

Mai mult, în baza încheierii Curții de Apel Bălți din 04 februarie 2015, în privința lui GȚ „Plîngău Valentin” a fost intentat proces de insolvabilitate.

Conform pct. 1.2. din contractul de fidejusiune, fidejutorul este obligat împreună cu debitorul să răspundă în fața creditorului.

Conform pct. 5.1 din contractul nr. 93, în caz de nelivrare sau de livrare insuficientă a producției în termenul stabilit, vânzătorul achită cumpărătorului o penalitate în mărime de 0,5 % din valoarea mărfii nelivrate pentru fiecare zi de întârziere, care constituie 51 300 lei.

Totodată, conform aceluiași punct, în caz de nelivrare a producției în termenul stabilit, vânzătorul se obligă să achite cumpărătorului dobânda pentru utilizarea creditului marfar din rata dobânzii 24 % anual, care constituie 27 680 lei.

La fel, consideră că pârâtul urmează să achite și dobânda de întârziere pe perioada 15 noiembrie 2013 – 10 februarie 2015, în sumă de 17 607 lei. Astfel, suma totală fiind de 153 587 lei.

Remarcă reclamanta că toate încercările de a soluționa litigiul pe cale amiabilă nu a dat rezultat.

Prin hotărârea Judecătorei Edineți din 29 mai 2015 acțiunea a fost admisă parțial.

S-a încasat de la Valentin Plîngău în beneficiul SA „Floarea Soarelui” datoria în sumă de 85 500 lei și cheltuielile de judecată în sumă de 2 565 lei.

În rest, acțiunea a fost respinsă.

La 26 iunie 2015, Valentin Plîngău a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 10 noiembrie 2015 a fost respins apelul declarat de Valentin Plîngău și menținută hotărârea Judecătorei Edineți din 29 mai 2015.

La 02 februarie 2016, avocatul Ghenadie Odobescu, în interesele lui Valentin Plîngău, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Bălți din 10 noiembrie 2015 și a hotărârii Judecătorei Edineți din 29 mai 2015 și respingerea acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că instanța de apel a încălcat esențial și a aplicat eronat normele de drept material.

Susține că instanța de apel a emis o decizie lipsită de obiectivitate, întemeiată exclusiv pe declarații, la examinarea pricinii s-au admis încălcări de ordin procedural, fiind încălcat principiul contradictorialității și ca urmare, prima instanță a examinat unilateral acțiunea reieșind din probele prezentate numai de intimat, recurentul fiind lipsit de această posibilitate.

La fel, instanța de apel eronat a apreciat probele aduse de părți și a ajuns greșit la concluzia de a menține hotărârea primei instanțe, recurentul fiind impus să achite dublu una și aceeași datorie.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre

necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Potrivit avizului de recepție (f.d. 86) Valentin Plîngău a recepționat decizia instanței de apel la 15 decembrie 2015, astfel recurentul s-a conformat prevederilor legale și potrivit prevederilor art. 434 Codul de procedură civilă recursul declarat la 02 februarie 2016 este depus în termen.

Analizând modul în care recurentul și-a exercitat dreptul la recurs, fără a se expune cu referire la legalitatea deciziei instanței de apel atacate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele motive.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

Astfel, analizând argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acestea nu se încadrează în limitele stabilite de norma precitată, instanțele de judecată aplicând corect normele de drept material și de drept procedural.

Subsecvent, în conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica un temei prevăzut de art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, sunt inadmisibile din considerentele că nu se încadrează în prevederile art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform cărei recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanțele ierarhic inferioare de judecată s-au pronunțat în mod corespunzător.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3

judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Argumentele invocate de recurent poartă un caracter declarativ, se combat cu probele administrate și nu au suport legal.

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de drept material, procedural și apreciind corect probele administrate a emis o hotărâre legală, iar argumentele invocate de avocatul Ghenadie Odobescu în interesele lui Valentin Plîngău în cererea de recurs poartă caracter declarativ și nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de avocatul Ghenadie Odobescu în interesele lui Valentin Plîngău se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Valeriu Doagă

Judecători

Iuliana Oprea

Dumitru Mardari